

Recuperació

Aquests dies d'acabament del mes d'agost he anat a un centre de recuperació fisioterapèutica de la ciutat. Un dia que estava massa nerviós, jugant a bàsquet en els límits de les meues possibilitats físiques reals, havia caigut malament. M'havia fet un esquinç de turmell, així que calmosament cada jorn una fisioterapeuta amable projectava certs rajos infrarojos (confio no equivocar-me en el nom!) sobre la part ressentida i, tot seguit, jo havia de fer certs exercicis per reforçar el turmell insegur. Durant més de vint minuts, concentrat en mi mateix, davant d'una espatllera i un espill, feia reaccionar els músculs adolorits del meu turmell. Aquella estona em permetia de reflexionar sobre tot: meditava sobre la vida i sobre l'alegria de saber-me amb el cor bategant i l'ànima sensible, diguem-ho així. Era una meditació forçada, però meditació al capdavant.

Ara bé, el que em va semblar entranyable i molt humà va ser l'ambient distès i tranquil que es vi-

via en aquell centre un matí d'agost fatigat de calor i de sol brillant. L'aire a vegades corria per la finestra oberta a una plaça pròxima. Em sentia confortat entre les persones —n'hi havia de grans i de molt joves— que pacientment seguien la seua recuperació, cadascú segons la seua necessitat. N'hi havia que feien bicicleta o es feien corrents o massatges o exercicis més aviat d'una certa aparent duresa per recuperar una cama lesionada, en el cas d'un jove visiblement accidentat. Però la impressió que dominava en el meu ànim era la de sentir-me esguerradet momentani entre altres persones que es recuperaven, cosa que m'alleujava. Em donava un ànim assossegat de saber que et pots accidentar —que pots prendre mal—, però que et pots recuperar fins i tot amb una certa calma i alegria. “Ja que hem de fer exercicis aquí, xerrem i riem”, semblaven dir alguns dels companys de fatiga ocasionals que contaven fets que movien a riure.

Naturalment, adonar-se que el propi turmell va reforçant-se és sempre una sensació agradable. Em

feia pensar que la voluntat és un múscul. I solia afegir que les persones som éssers fràgils i alhora recuperables gràcies a la pròpia voluntat i a l'ajuda dels altres. Que l'error és possible, però també la reparació, perquè m'entenguin. Aquesta va ser la viva impressió que sentia entre homes i dones que pul·lulaven entre els terapeutes que —com altres persones del món sanitari— acabaven fent el cor fort. Agraïes com algú et feia un comentari amb un somriure entre orella i orella o simplement t'ajudava a treure el gel. Tot allò semblava com una icona de la felicitat. No cal dir, pacient lector, que encara no estic recuperat del tot, però amb la teràpia del somriure, la voluntat, ajuntada amb la paciència tranquil·la acabaré amb un turmell capaç de sostenir les més aferrissades batalles esportives en els camps de bàsquet amateur, entre dos focsants, quan la lluna s'afila i Venus, estel bover, per als nostres padrins, que sabien mirar el cel, senyoregi a ponent. Més o menys ja està entès, pacient lector.

Andreu Loncà

Andreu Loncà